

Beschouwingen bij het werk van Hilde Van de Walle

In het werk van Hilde Van de Walle spelen twee thema's een duidelijke rol.

Een eerste, vaak voortkomend thema is de man vrouw relatie, of de relaties tussen koppels in het algemeen. Het zijn koppels die met elkaar geconfronteerd worden zonder daarom naar elkaar gericht te zijn. Wie de man of wie de vrouw is speelt niet echt een rol : de figuren bevinden zich ergens tussen abstrahering en duidelijke figuratie waarbij de serene en soepele vormgeving een aansporing is om de verbeelding te laten werken.

De beelden van Hilde Van de Walle voldoen niet aan de vastgestelde verhoudingen tussen gelijke delen zoals we die kennen uit de klassieke beeldhouwkunst. Het is eerder een evenwichtoefening tussen elementen die een spanning oproepen, waarbij ze de verhoudingen dermate concipieert dat niet alleen de zintuigen maar ook de geest bevredigd wordt. Dikwijls maakt ze gebruik van een smalle basis, soms van een bol, waarboven het beeld breed uitgroeit. Hier staat het labiel evenwicht van het fysische beeld symbool voor het broze evenwicht tussen de twee personen in een verhouding. Een verhouding waarin veelal de ene een ondersteunende rol ten opzichte van de andere vervult, wat niet alleen afgeleid kan worden door de onderlinge posities van de figuren maar ook door het verschil in grootte.

Een tweede element in het werk van Hilde Van de Walle is de beweging, of eerder de suggestie van beweging. Een aantal figuren bevinden zich in een positie die een rustpunt is tussen twee handelingen : een eindpunt van een verplaatsing, vaak een kort moment van concentratie of herkenning, net vooraleer men zijn weg vervolgt. Door precies deze momentopname vast te leggen in een harde materie als brons creëert Hilde Van de Walle beelden die terzelfder tijd spanning en dynamiek suggereren, èn een bijzondere rust uitstralen, zonder daarom te vervallen in de onnatuurlijke poses eigen aan bevroren bewegingen.

Marc Campens – galerie Lieve Lambrecht

30 juli 2008